

ell mateix fins al final. Ell havia dit al seu pare que aquest any seria molt feliç, perquè faria les dues coses que més li agradaven: estudiar medicina i navegar. Potser la seva fi va ser la millor possible per a ell: en el mar que tant estimava.

A reveure, Marc! Tu també creies que no s'acaba la vida, que és molt més gran que el que podem conèixer ara. I a més ens deixes un gran regal: el teu testimoni. Vas viure a fons, amb l'alegria a flor de pell, i això fins al final. És encoratjador per a nosaltres, necessitem conèixer persones així. A reveure.

Santi de Miguel
(*Revista A Una*, desembre, 1986, núm. 175,
Col·legi Sant Ignasi de Sarrià)

◆ DE LA MAR AL CEL

Vivim en un món on cada vegada es fa més difícil la tendresa, la simplicitat, la joia... Un món on el somni, la utopia i el gest gratuït resten desterrats al cementiri de les coses inservibles i depassades. Tot es pot mesurar. Tot té un preu. Tot ha de produir uns resultats pràctics. Allò que compta són els nombres i les xifres. I, és clar, en aquesta escala de valors, la poesia no hi té cabuda. És un joc inútil que no porta cap guany positiu. És l'ofici dels somiatruïtes.

És una pena, perquè els poetes com els místics ens apropen al món misteriós que hi ha més enllà dels sentits.

«Com una font, a voltes, la paraula
diu els secrets del món» (Joan Vinyoli).

Pensava tot això, fa uns dies, durant la insòlita eucaristia que celebràvem una colla per acomiadar en Marc, l'amic mort.

[...] En Marc com un ocell invisible s'ha perdut en el silenci tràgic de la tarda blava.

En Marc ja no és entre nosaltres. I això costa d'entendre. Se'ns fa difícil acceptar la mort d'una persona que estimem. Però quan és un jove adolescent, llavors és com si tot perdés el seu sentit. Com si una espessa boira ho envaís i ho capgirés tot. Restem atònits, sense paraules. Per què? Per què?...

La resposta, la començàvem a intuir en llegir els fragments inèdits dels quaderns de poesia d'en Marc:

«Més quan la vida s'escapa
i volem agafar l'aire...
¿Per què no podem, Pare?»

I més endavant:

«Pare,
per què quan un ocell se'n va
no deixa petjades per cercar-lo?»

Descobrim el sentit de la seva petita i curta estada entre nosaltres: la vida, com el vol misteriós de l'ocell camí del país somiat. Ho entenem clar en llegir la bella narració publicada a la revista Iskra:

«Mai no us heu enamorat d'un estel?... Jo sí, i és una de les coses més fantàstiques que m'ha succeït...»

I continua:

«Veuràs, aquest no és un viatge normal, és diferent; és quelcom que està per sobre de l'espai i el temps, i per tant,

tot el que et puguis endur de la terra, et pot ajudar, sí,
però és complementari.

El més important és la teva il·lusió, el teu compromís, el
propi treball, i sobretot tu.»

En Marc, ara ja és dalt, al seu estel lluminós.

Manuel Sayrach
(*Revista de l'Escola de pares SEDEP, Lligams,*
gener, 1987, núm. 84)

◆ IN MEMORIAM. MARC TINTORÉ I CODINA

La notícia de la mort d'en Marc ens ha deixat a tots apenats i desconcertats. Amb ell empenem el llarg viatge cap a Ítaca un veritable «home per als altres».

Som molts els que vam compartir solidàriament aquells sentiments d'angoixa i de dolor quan miràvem el mar en aquell novembre etern: pares, germans, familiars, companys d'escola, de hoquei, de medicina, de Berchmans, d'estiu, de vela... I un llarg etcètera de persones que en l'anonimat el coneixien. I el dia que el vàrem acomiadar, no ploràvem només el seu adéu pel tros de cor que ens havia robat amb el seu somriure i amb aquells copets a l'esquena que sabia donar tan alegrement i desinteressadament, sinó que les nostres llàgrimes foren i són un emotiu agraïment a tota la seva vida, a la seva profunda i arrelada, alhora que espontània, generositat.

En Marc va saber viure amb radicalitat la seva fe i les seves conviccions, que el feien una persona en lluita constant per superar-se, però acceptant les seves limitacions. Això, i el fet que a casa seva hi hagués una tradició de metges, el van dur a estudiar

la carrera de medicina, amb la qual podria lliurar-se als altres i, concretament, al món dels malalts. I ja des del principi va demostrar una gran vocació que no es va veure estroncada per les dificultats que va tenir per entrar a la facultat. Conscient que l'ideal requereix preparació, hi dedicava totes les hores que podia.

Un altre exemple de la seva concepció de la vida, tant a nivell social com de cristià compromès, fou la seva declaració d'objecció de consciència al servei militar.

Ja de petit començà a introduir-se en el món de l'esport mitjançant l'equip de hoquei del col·legi. A partir d'aquí començà el seu amor per l'esport, que el portà a participar en una marató, amb tot l'esforç i dedicació que això comporta. Però el que realment l'atreia i el fascinava era el mar, la vela... «Aquest any sóc realment feliç, perquè faig les dues coses que més m'agraden: la medicina i la vela».

Tot i que la seva partença inesperada és dura i incomprendible, queda entre nosaltres la seva vida com un cant a l'esperança: com a exemple d'algú que ha trobat l'autèntic sentit de la vida: ESTIMAR, ENTREGANT-SE GENEROSAMENT.

I com diu la cançó: «Des del silenci del límit i el dolor, ens crides tu que val la pena viure, que val la pena donar-se i estimar». Gràcies, Marc.

Promoció 1984 (Revista Estols, Antiguos alumnos San Ignacio, Barcelona (Sarrià), año XLI, núm. 231, enero-junio, 1987)

◆ RELATO DE UNA AUSENCIA

[...] Y se hizo el silencio, la búsqueda, la espera, pero el mar es suyo, y del mar al cielo hay poca distancia...

Las olas se embravecían y el cuerpo se alejó, pero no el espíritu, pues alguna misión especial debe de tener cuando el misterioso